

Nr 631.

Av herr **Dahlgren m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts proposition, nr 252, med förslag till lag angående ändring i lagen den 3 januari 1947 (nr 1) om allmän sjukförsäkring.*

I propositionen förordas anstånd med ikraftträdandet av lagen om allmän sjukförsäkring till tidpunkt, som framdeles bestämmes av Konungen och riksdagen.

När lagen om allmän sjukförsäkring genomfördes vid höstriksdagen 1946 innebar detta beslut redan vid det tillfället ett uppskjutande av ikraftträdandet till den 1 juli 1950.

Vid 1948 års höstriksdag begärdes på nytt uppskov med lagens ikraftträdande, denna gång på ett år eller till 1 juli 1951.

Nu var det inte längre fråga om att sjukhusens kapacitet och utbyggnad orsakade det nya uppskovskravet. Konturerna för den nya kommunindelningen voro vid det tillfället så skönjbara, att Kungl. Maj:t räknade med att kunna fatta förberedande beslut härom under hösten 1949 eller i början av år 1950. Vi ansågo då, att något sakligt skäl för uppskov vid det tillfället inte förelåg, varför vi också yrkade avslag på den kungliga propositionen.

För tredje gången hemställer nu regeringen om uppskov med denna för folkflertalet så nödvändiga reforms genomförande, därtill om uppskov på obestämd tid. Det nya i motiveringen är att statsfinansiella skäl sägas hindra ett genomförande.

Av propositionen framgår, att den merkostnad för statsverket, reformens genomförande innebar, år 1946 uppskattades till 200 milj. kronor, under det att man nu måste räkna upp densamma till omkring 261 milj. kronor. Denna utgiftsökning måste för att komma i sin rätta belysning jämföras med de inkomster staten hade 1946 och de inkomster staten har i dag. En dylik jämförelse visar, att staten i dag inte endast har betydligt ökade inkomster, utan också betydligt högre sådana än vad man vågade räkna med år 1946.

I den deklARATION som statsministern avgivit i riksdagens båda kamrar vid årets riksdag har framhållits, att man från regeringens sida inte ville vara med om att »lägga på skattebetalarna en ytterligare belastning av 250 milj. kronor».

De utgifter det här är fråga om äro sådana som det svenska folket redan nu får betala för sjukvård och sjukförsäkring. Det är den enskilde, sjuk-kassor, kommuner och landsting som i dag belastas av de utgifter staten enligt vår mening rätteligen borde ha. Här måste det således vara fråga

om en överflyttning av skattebördor från kommuner och landsting som måste ställas i jämförelse med statens ökade utgifter. Men vad som framför allt gör det angeläget för det arbetande folket att denna reform träder i kraft är det föråldrade förhållande som är rådande på detta område inom socialpolitiken. En arbetare kan endast sjukpenningförsäkra sig för maximalt 6 kronor om dagen enligt gällande bestämmelser. Alldeles för många arbetstagare och familjeförsörjare ha på grund av att de tidigare haft någon åkomma som kan komma tillbaka inte ens denna möjlighet, utan äro försäkrade till tredjedelen av detta maximerade belopp, dvs. till ett belopp av 2 kronor per dag i sjukpenningersättning.

Vi betrakta inte den beslutade allmänna sjukförsäkringen såsom fullständig i alla avseenden, framför allt i fråga om ersättningarnas storlek. Men i jämförelse med den nuvarande frivilliga sjukförsäkringen måste den anses vara ett stort framsteg, varför ett fördröjande av reformens ikraftträdande ej bör äga rum.

Med vad vi ovan anfört hemställes,

att riksdagen måtte besluta avslå Kungl. Maj:ts proposition nr 252.

Stockholm den 25 oktober 1950.

Gunnar Dahlgren.

K. Senander.

O. F. Persson.

H. Hagberg.

Helmer Holmberg.

Erik Karlsson.
